

2. listopadu – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé A – B – C

*Ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata,
ani nic přítomného, ani nic budoucího,
ani mocnosti, ani výška, ani hloubka,
a vůbec nic stvořeného nebude nás moci
odloučit od Boží lásky. (Řím 8,38n)*

První čtení

Izaiáš 25,6a.7-9

Hospodin zástupů vystrojí všem národům na této hoře tučné hody. Na této hoře sejme závoj, který halil všechny lidi, příkrývku, která kryla všechny národy. Zničí smrt navždy. Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře. Odejme hanbu svého lidu na celé zemi, neboť Hospodin to pravil. V ten čas se řekne: "Hle, náš Bůh, doufali jsme v něho, že nás vysvobodí; on je Hospodin, v něho jsme doufali, jásejme a radujme se z jeho spásy, neboť Hospodinova ruka spočine na této hoře."

Druhé čtení

Filipanům 3,20-21

Bratři a sestry! My máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista, který přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všechno.

Evangelium

Lukáš 7,11-17

Ježíš šel do města – jmenovalo se Naim. Šli s ním jeho učedníci a velký zástup. Když se přiblížil k městské bráně, vynášeli právě mrtvého; byl to jediný syn a jeho matka byla vdova. Z města ji doprovázel zástup. Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: "Neplač!" Přistoupil k márám a dotkl se jich. Ti, kdo je nesli, se

zastavili. Řekl: "Mládenče, pravím ti, vstaň!" Mrtvý se posadil a začal mluvit. Ježíš ho vrátil jeho matce. Všech se zmocnila bázeň, velebili Boha a říkali: "Veliký prorok povstal mezi námi" a "Bůh navštívil svůj lid!" Tato zpráva se roznesla po celém Judsku i po celém okolí.

K zamyšlení

"Uprostřed života nás objala smrt" zpíváme v jedné staré kostelní písni. Více než kdy jindy během roku se nás dotýká v tichých listopadových dnech vypořádání se s myšlenkami na smrt. Vytrženy ze shonu a sběhu každodennosti, zůstávají tyto otázky stále zde, při vstupu na hřbitov, při nečekaném nebo i očekávaném skonu nám blízkého člověka: Proč musí být smrt? Končí vše se smrtí?

Věřící tváří tvář smrti nezapírá bolest a smutek, ale je si vědom, že spojení s Bohem je silnější než rozpad pozemského těla a silnější než všechna pozemská spojení. Bůh člověku život neodebírá, ale přeměňuje jej v naplněný život. Během života se setkáváme s Bohem rozličným způsobem, ale nikdy ne tak, abychom mohli říct, že jsme vše vždy pochopili a zabývali se tím. Po smrti však na něj budeme definitivně hledět. Nebe je jen výrazem pro toto definitivní setkání s Bohem. Možná "nám spadnou šupiny z očí". Budeme pravděpodobně hluboce poznávat, že Bůh je větší než vše, co jsme za života byli schopni slovy vypovědět. Nyní poznáme, jak nám byl v životě blízko, když jsem si mysleli, že nás opustil.

Setkání s Bohem po smrti bude zároveň i náš soud. Nebude nám ale předcítán seznam našich hříchů, ale v rychlosti nám bude zjevena pravda o našem životě. Budeme se vidět jinýma očima, když se shledáme s láskyplným a dobrým člověkem, budeme tváří tvář Bohu chápat vlastní tvrdost, bezcitnost a ješitnost. Všechny role, které jsme do teď hráli budou u konce, masky spadnou. A v jednom jediném okamžiku bude zřejmé, zda člověk svůj život zachránil nebo ztratil.

Radostné poselství zmrtvýchvstání zaujímá na svátek Dušiček, který v Církvi slavíme více než tisíc let, hlavní místo. Mše za mrtvé je plná síly, která vychází z víry ve vzkříšení. Tato síla a tato víra dávají našim dnešním myšlenkám na smrt smysl a našemu životu také cíl. Jakým způsobem každý z nás žil, pokračuje dál i po jeho smrti. Každý a každá z nás se ve své nezaměnitelnosti a jedinečnosti bude muset před Bohem zodpovídat za vše zdařilé i nezdařilé v životě, se všemi setkáními a vztahy. Proto má smysl, abychom pamatovali na smrt všech, kdo s námi v životě šli kus cesty, abychom za ně prosili a na jejich přímluvu za nás jim svěřovali ještě ty žijící.

Ze tmy hrobu svítí v našem životě velikonoční vítězství Krista nad smrtí: to znázorňuje každá svíce, kterou dnes zapálíme na hrobech našich zemřelých. Neprožijeme tento den v žádném případě jako rezignaci, ale jako den pro načerpání síly. Prosme Boha, abychom mohli žít a milovat tak, aby nám také bylo darováno přežití v kruhu všech těch, kteří prošli plní naděje ponurou bránou smrti.

2. listopadu – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé A – B – C

*Ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata,
ani nic přítomného, ani nic budoucího,
ani mocnosti, ani výška, ani hloubka,
a vůbec nic stvořeného nebude nás
moci odloučit od Boží lásky. (Řím 8,38n)*

První čtení

Knihy Moudrosti 3,1-9

Duše spravedlivých jsou v Boží ruce a nedotkne se jich utrpení. Zdáli se být mrtví v očích lidí pošetilých, jejich smrt se pokládá za neštěstí, za záhubu jejich odchod od nás, v pokoji však přebývají. I když se lidem zdálo, že jsou trestáni, jejich naděje byla plná nesmrtelnosti. Po lehkém trestu dojdou velkých dobrodiní, vždyť Bůh je pouze zkoušel a shledal, že jsou mu hodni. V tavicím kelímku je zkoušel jak zlato, jako dokonalá oběť se mu zalíbili. V časy, kdy budou odměněni zazáří, jako jiskry proběhnou obilnými stébly. Budou soudit pohany a ovládnou národy a Pán jim bude navěky králem. Ti, kdo v něj doufali, poznají pravdu, kdo byli věrní, setrvají u něho v lásce, protože jeho vyvolení najdou lásku a smilování.

Druhé čtení

Římanům 8,14-23

(Bratři a sestry!) Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: "Abba, Otče!" Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch (svatý), že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojit slávy. Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás. Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobeno nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí. Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí doposud. A není samo. I My, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla.

Evangelium

Matouš 25,31-46

Ježíš řekl svým učedníkům: "Až přijde Syn člověka ve své slávě a sním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly

po levici. Tu řekne král těm po své pravici: "Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý a oblékli jste mě; byl jsem nemocen a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení a přišli jste ke mně." Spravedliví mu na to řeknou: "Pane, kdy jsme tě viděli hladového a dali jsme ti najíst, žíznivého a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?" Král jim odpoví: "Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mě jste udělali." Potom řekne i těm po levici: "Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly.

Neboť jsem měl hlad a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý a neoblékli jste mě; byl jsem nemocen a ve vězení a nenavštívili jste mě." Tu mu na to řeknou také oni: "Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?" On jim odpoví: "Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali." A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života."

K zamyšlení

"Uprostřed života nás objala smrt" zpíváme v jedné staré kostelní písni. Více než kdy jindy během roku se nás dotýká v tichých listopadových dnech vypořádání se s myšlenkami na smrt. Vytrženy ze shonu a sběhu každodennosti, zůstávají tyto otázky stále zde, při vstupu na hřbitov, při nečekaném nebo i očekávaném skonu nám blízkého člověka: Proč musí být smrt? Končí vše se smrtí?

Věřící tváří tvář smrti nezapírá bolest a smutek, ale je si vědom, že spojení s Bohem je silnější než rozpad pozemského těla a silnější než všechna pozemská spojení. Bůh člověku život neodebírá, ale přeměňuje jej v naplněný život.

Během života se setkáváme s Bohem rozličným způsobem, ale nikdy ne tak, abychom mohli říct, že jsme vše vždy pochopili a zabývali se tím. Po smrti však na něj budeme definitivně hledět.

Nebe je jen výrazem pro toto definitivní setkání s Bohem. Možná "nám spadnou šupiny z očí".

Budeme pravděpodobně hluboce poznávat, že Bůh je větší než vše, co jsme za života byli schopni slovy vypovědět. Nyní poznáme, jak nám byl v životě blízko, když jsem si mysleli, že nás opustil.

Setkání s Bohem po smrti bude zároveň i náš soud. Nebude nám ale předčítán seznam našich hříchů, ale v rychlosti nám bude zjevena pravda o našem životě. Budeme se vidět jinými očima, když se shledáme s láskyplným a dobrým člověkem, budeme tváří tvář Bohu chápat vlastní tvrdost, bezcitnost a ješitnost. Všechny role, které jsme do teď hráli budou u konce, masky spadnou. A v jednom jediném okamžiku bude zřejmé, zda člověk svůj život zachránil nebo ztratil. Radostné poselství zmrtvýchvstání zaujímá na svátek Dušiček, který v Církvi slavíme více než tisíc let, hlavní místo. Mše za mrtvé je plná síly, která vychází z víry ve vzkříšení. Tato síla a tato víra dávají našim dnešním myšlenkám na smrt smysl a našemu životu také cíl. Jakým způsobem každý z nás žil, pokračuje dál i po jeho smrti. Každý a každá z nás se ve své nezaměnitelnosti a jedinečnosti bude muset před Bohem zodpovídat za vše zdařilé i nezdařilé v životě, se všemi setkáními a vztahy. Proto má smysl, abychom pamatovali na smrt všech, kdo s námi v životě šli kus cesty, abychom za ně prosili a na jejich přímluvu za nás jim svěřovali ještě ty žijící.

Ze tmy hrobu svítí v našem životě velikonoční vítězství Krista nad smrtí: to znázorňuje každá svíce, kterou dnes zapálíme na hrobech našich zemřelých.

Neprožívejme tento den v žádném případě jako rezignaci, ale jako den pro načerpání síly. Prosme Boha, abychom mohli žít a milovat tak, aby nám také bylo darováno přežití v kruhu všech těch, kteří prošli plní naděje ponurou bránou smrti.